

SUOMEN PARALYMPIAKOMITEA

Turkulainen Jean-Pierre Antonios sai Suomen kansalaisuuden vuonna 1998. Nykyisin hän kohtaa arabian kielen tulkkina turvapaikanhakijoita ja kisa vammaisurheilijana maailman huipulla.

Tähtäimessä **mitali Riosta**

PARALYMPIAEDUSTAJA. Turvapaikanhakijana Suomeen tullut Jean-Pierre Antonios tahtoo Rio de Janeirosta jousiammunnan mitalin MM- ja EM-palkintojensa rinnalle.

TEKSTI ERJA TAURA-JOKINEN

Jean-Pierre Antonioksen, 51, perhe muutti Kuwaitista Libanoniin 60-luvun lopulla, kun poika oli kaksivuotias. Libanonin kristitty väestönosa on aina ollut ahtaalla, ja 70-luvulla kristittyjen ja muslimien ristiriidat äityivät sisällissodaksi.

Tilanne tuntui Jean Pierrestä ristiriitaiselta ja hämmäntävältä.

– Lapsena kaveripiirissäni oli ollut useita muslimeita. En voinut mitenkään ajatella, että he olisivat pahoja.

Hänen mukaansa tilanne kärjistyi, kun osa Libanonin muslimeista liitoutui syyrialalaisten ja palestiinalaisten kanssa.

– Se pakotti Libanonin kristityt turvautumaan Israelin tukeen, kun yksikään arabivaltio ei halunnut auttaa. Kristittyjä alettiin pitää petteureina.

Jean-Pierre oli kouluiästä lähtien ollut mukana militantin kristillisen Lebanese Forces -puolueen toiminnassa. Monimutkaisissa sisäpoliittisissa kuvioidessa hän joutui 80-luvun lopulla puo-

lueyhteyksiensä vuoksi epäilyttävien kirjoihin. Hänet haettiin kuulusteluihin ja hakattiin. Turvallisuuksista hän jätti kotimaansa.

Jean-Pierre päätyi Neuvostoliiton kautta Suomeen vuonna 1990 ja haki turvapaikkaa. Niissä vaiheissa hän rakastui suomalaiseen SPR:n työntekijään. Oleskelulupa tuli lopulta avioliiton myötä. Avioliitto ei kuitenkaan kestänyt.

Kohtalokas bakteeritartunta

Jean-Pierre Antonios piti yhteyttä sukulaisiinsa Libanonissa ja teki sinne matkoja.

– Vuonna 1997 sain matkalla kambylobakteerin. Se muuntui keskushermostoani tuhoavaksi virukseksi, johon mikään lääke ei tehoa. Minulla todettiin Guillain-Barrén oireyhtymä.

Suomeen palattuaan Jean-Pierre vietti yli vuoden sairaalassa, ensimmäiset kolme kuukautta hengityskoneessa. Lihakset eivät toimineet.

Jean-Pierre rukoili eikä menettänyt toivoaan paremmasta. Sitä päivää, jol-

loin omat keuhkot jaksoivat hengittää ilman laitteen apua, hän ei unohda.

Hiljalleen palasivat muutkin kehot liikkeet, osin ankaran kuntoutuksen ansiosta, josta osa tehtiin Libanonissa. Nykyisin Jean-Pierre liikkuu käsikäyttöisellä pyörätuolilla.

Mitaleja MM- ja EM-kisoista

Jousiammunnan Jean-Pierre Antonios löysi vuoden 2000 kuntoutusjaksolla Helsingissä, missä opastajina oli kotimaisia paralympiaedustajia. Tarkkuus oli tallella Libanonin ajoilta, jolloin Jean-Pierre oli menestyksekkäästi treenannut ruutiaseiden käyttöä ja edennyt kouluttajaksi.

Nykyisin Jean-Pierre Antonios on huippu-urheilija, joka on saavuttanut seitsemän henkilökohtaista mitalia MM- ja EM-kisoista sekä kolme joukkuekultamitalia.

– Pidän niitä palkintoina kovasta työstä ja sitkeästä harjoittelusta. Urheilijana olen nöyrä laji ja kilpailukavereitani kohtaan. Kunnianhimo ilmenee niin, että haluan saavuttaa para-

lympiamitalin, jota minulla ei vielä ole.

Siihen voi avautua tilaisuus Rio de Janeirossa.

Jean-Pierre on treenannut tiiviisti viime kuukaudet, mutta tehnyt silti työtään arabian kielen tulkkina, osatyökyvyttömyyseläkeläisenä.

Ydinperhettä ovat nyt aviopuoliso Tiina ja vuonna 2005 syntynyt Dina. Ensimmäisestä avioliitosta Jean-Pierrelä on kaksi aikuista lasta.

– Aika ajoin olen kokenut kutsusta papin työhön. Elämä ei vain ole edennyt siihen suuntaan. Tahtoisin keskustella ihmisten kanssa Jeesuksesta ja Jumalasta – paljon syvemmästä, mistä yleensä jutellaan.

– Yhteyteni Jumalaan on vahva. Erietyisesti usko kantoi sodan keskellä Libanonissa. En koskaan pelännyt kuolevani. Näin unia, joissa Jeesus oli läsnä ja vahvisti. ●

Kaikille avoin ja maksuton Paralympiapäivä to 11.8. klo 17–19 Helsingissä Herneisaaren rannassa. Ohjelmassa muun muassa näytöslajeja, urheilijahaastatteluja ja lajikoelija.